ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 772	Μεγάλη Τετάρτη 11 Ἀπριλίου 2001, βράδι	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Ἰούδας

(φιλαργυρία, ἀπελπισία, αὐτοκτονία)

«Ὢ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! Ἀφ' ἧς ῥῦσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν»

ΧΘΕΣ ἡ ἁμαρτωλὸς γυναίκα. Σήμερα παρουσιάζεται ἡ σκοτεινὴ μορφὴ τοῦ Ἰούδα, ποὺ ἡ προδοσία του ἀποτελεῖ ἕνα μυστήριο. Γι' αὐτὸν θὰ ποῦμε λίγες λέξεις.

* * *

Ἀπὸ ποιούς γεννήθηκε ὁ Ἰούδας; Ποιά μάνα τὸν γέννησε; Πολλὲς εἶνε οἱ παραδόσεις. Ἂν θέλετε, ἀνοῖξτε τὶς Διδαχὲς τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἐδῶ δὲν θ' ἀναφέρω λαϊκὲς παραδόσεις. Θὰ βασισθῶ στὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲ' λέει γιὰ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα του· λέει γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὸν τόπο του.

Ὁ Ἰούδας ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἰουδαία. Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ κατήγοντο ἀπὸ τὴ Γαλιλαία· ἄνθρωποι ταπεινοί, φτωχαδάκια, ἔπιαναν ψάρια καὶ ζοῦσαν μεροδούλι - μεροφάι. Ὁ Ἰούδας ἦταν Ἰουδαῖος. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ, κοντὰ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ, κοντὰ στοὺς ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, εἶχαν διαμορφώσει ἄλλο χαρακτῆρα, ἐγωϊστικὸ καὶ ὑπερήφανο, σὰν τοὺς ὑποκριτὰς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους.

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἰούδας ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔγινε ἀπόστολός του. Τρία χρόνια ἔμεινε κοντά του. Ἄκουσε κι αὐτὸς τὰ λόγια του. Ἄκουσε λόγου χάριν τὸ Χριστὸ νὰ λέῃ· *«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»*, ὅτι ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς δὲ' φτάνει γιὰ ν' ἀγοράσῃ κανεὶς μία ψυχή (Μᾶρκ. 8,36-37). Ἄκουσε, ὅτι δὲ' μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ δουλεύῃ *«Θεῷ καὶ μαμωνᾷ»* (Ματθ. 6,24). Ἄκουσε, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ζωὴ ἐμπιστοσύνης στὸ Θεό· *«ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ»*, ποὺ *«οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν..., καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά»* (Ματθ. 6,26).

Παρ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἄκουγε, δὲν ἔμεινε τίποτε στὴν καρδιά του. Καὶ εἶνε αὐτὸ ἕνα δίδαγμα. Τὰ λόγια ποὺ ἀκοῦμε δὲν πρέπει νὰ μένουν στὴν ἐπιφάνεια. Πρέπει, ὅπως ὁ σπόρος, νὰ εἰσχωροῦν βαθειὰ στὴν καρδιά· καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ καρποφορήσουν.

Ἄλλο δίδαγμα εἶνε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε τὸν Ἰούδα ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους μαθητάς. Ὁ Ἰούδας ἀπελάμβανε ὅλες τὶς εὐεργεσίες τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἐμπιστεύθηκε μάλιστα τὸ ταμεῖο τῆς ἀδελφότητος. Διότι οἱ μαθηταί, ἀφ' ὅτου πῆγαν κοντὰ στὸ Χριστό, δὲν εἶχαν πλέον δικό τους πουγγί. Κοινόβιο. Ὢ κοινόβιο, πότε θὰ ἐπικρατήσῃς στὸν κόσμο!

Κοινόβιο εἶχαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί. Ὅπως κοινόβιο ἔχουν τὰ μοναστήρια. Τὰ καλύτερα μοναστήρια εἶνε κοινόβια. Ἐνῷ τὰ ἄλλα, τὰ ἰδιόρρυθμα, ἔχουν πολλὲς ἐλλείψεις.

Κοινόβιο λοιπὸν οἱ μαθηταὶ μὲ κοινὸ ταμεῖο. Καὶ ταμίας ὁ Ἰούδας. Αὐτὸς εἶχε τὸ ταμεῖο.

Ἀλλὰ τὸ χρῆμα ἔχει μιὰ μαγεία. Εἶνε νὰ μὴν πιάσῃς χρῆμα στὰ χέρια σου. Ἔπιασες; εἶνε ἀσθένεια, φοβερὸ πρᾶγμα. Ἐξασκεῖ ἐπιρροή, καὶ μάλιστα τὸ χρυσὸ νόμισμα, ἡ λίρα. Ρώτησαν κάποτε τὸ φιλόσοφο Διογένη·

—Γιατί τὸ χρυσάφι ἔχει κίτρινο χρῶμα;

Κι αὐτὸς ἀπήντησε·

—Γιατὶ τὸ κυνηγοῦν πολλοί, κι ἀπὸ τὸ φόβο του κιτρίνισε.

Οἱ πάντες κυνηγοῦν τὸ χρῆμα. Αὐτὸ λοιπὸν ἐπηρέασε καὶ τὸν Ἰούδα. Σιγὰ - σιγὰ νικήθηκε ἀπὸ τὸν πειρασμό. Ἔκλεβε τὸ κοινὸ τα-

μεῖο καὶ δημιούργησε δικό του ταμεῖο. Ἔγινε κλέφτης. Καὶ ἔκλεβε ὅλο καὶ μεγαλύτερα ποσά. Διότι ἔτσι γίνεται. Ὅποιος κλέψῃ ἀβγό, μετὰ θὰ κλέψῃ κόττα, καὶ μετὰ θὰ κλέψῃ βόδι. Προχωρεῖ ἀπ' τὸ ἕνα κακὸ στὸ ἄλλο. Εἶνε κατήφορος ἡ ἁμαρτία.

Καὶ ὁ Ἰούδας, τώρα ποὺ ἤπῃρε τὸν κατήφορο, κατρακύλησε ἕως ὅτου ἐπούλησε τὸ διδάσκαλό του! Ἀπίστευτο, ἀλλὰ τὸ βεβαιώνει τὸ Εὐαγγέλιο. Πῆγε στοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ. Διεπραγματεύθη τὸν Ἀτίμητο. Καὶ μάλιστα ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος, μὲ ὅσο ἀγοράζονταν τότε οἱ δοῦλοι· ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων!

Τί μᾶς διδάσκει αὐτό; Ὅτι τὸ χρῆμα εἶνε τὸ δέλεαρ τῆς φιλαργυρίας. Τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ σήμερα κυριάρχοῦν στὴν ἀνθρώπινη ζωή. Γιὰ τὸ χρῆμα ὁ φίλος προδίδει τὸ φίλο του, ὁ ἔμπορος γίνεται μαυραγορίτης, ὁ ἐπιστήμων γίνεται πλαστογράφος, ὁ γιατρὸς κάνει ἐκτρώσεις, ὁ δικηγόρος ψεύδεται στὸ δικαστήριο. Γιὰ τὸ χρῆμα ἡ φτωχὴ γυναίκα ἡ κόρη πωλεῖ τὸν ἀτίμητο θησαυρό της, τὴν τιμή της, διότι «ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει». Γιὰ τὸ χρῆμα γίνονται μεγάλα κακὰ στὸν κόσμο. Προδίδουν τὴν πατρίδα, ὅπως ὁ Ἐφιάλτης καὶ ὁ Πήλιος Γούσης. Μεγάλο κακὸ ἡ φιλαργυρία· ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ῥίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία*» (Α΄ Τιμ. 6,10).

Βαρειά, πολὺ βαρειὰ ἀσθένεια. Καὶ ὄχι μόνο γιὰ ὅποιον ἔχει πολλά. Μπορεῖ νά 'χῃς λίγα, καὶ μιὰ λίρα, καὶ νά 'σαι φιλάργυρος· καὶ μπορεῖ ὁ ἄλλος νά 'χῃ χιλιάδες λίρες, καὶ νὰ μὴν εἶνε. Φιλάργυρος δείχνεται κανεὶς ἀπὸ τὴν προσκόλλησί του στὸ χρῆμα.

Φάρμακο ὑπάρχει; Ὑπάρχει, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πικρό. Τὸ ἔδωσε ὁ Χριστός. Ποιό εἶνε; Τὸ φαρμακεῖο τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῆς φιλαργυρίας συνιστᾷ· «*Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς*» (Ματθ. 19,21). Νὰ μείνῃς φτωχὸς ὅπως ὁ Χριστός, ὅπως ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ἄλλοι.

Ἀλλὰ ὁ Ἰούδας μᾶς δίνει κ' ἕνα ἄλλο δίδαγμα. Ἐπρόδωσε. Καὶ μετά, ἀπὸ μακριά, παρακολουθοῦσε τί θὰ γίνῃ. Ἴσως νὰ μὴν ἐφαντάζετο ποτέ, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ φτάσῃ στὸ τέλος. Ἀλλ' ὅταν ἔμαθε, ὅτι ἐδικάσθη εἰς θάνατον, ὅτι τὸν πῆραν δεμένο καὶ τὸν πήγαιναν γιὰ τὸ σταυρὸ στὸ Γολγοθᾶ, ὅταν ἔμαθε ὅτι σταυρώθηκε καὶ ὅτι ἀπέθανε, τότε μέσα του ἔγινε σεισμός. Ξύπνησε ἡ συνείδησι. Ταράχτηκε ἀπὸ τὶς τύψεις. Καὶ προτιμότερο νὰ σὲ τσιμπήσῃ σκορπιὸς παρὰ ἡ συνείδησί σου. Τὰ τριάκοντα ἀργύρια μπροστά του ἔγιναν κάρβουνα ἀναμμένα ποὺ τὸν ἔκαιγαν, ἔγιναν σκορπιοὶ καὶ φίδια ποὺ τὸν κεντοῦσαν. Δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Σὰ νὰ τὸν ἀκοῦμε νὰ λέῃ·

Ἄχ τί ἔκανα, ποῦ μὲ ἔσπρωξε ὁ διάβολος! Νὰ προδώσω τὸν διδάσκαλό μου; Καὶ ποιόν διδάσκαλο; Τὸν ραββί, ποὺ δὲν μοῦ εἶπε ποτέ κακὸ λόγο, δὲν μὲ ἐπέπληξε, δὲν μὲ μάλωσε· ἐκεῖνον πού, κι ὅταν ἐγὼ τὸν ἐπρόδιδα, δὲν μὲ εἶπε προδότη ἀλλὰ μὲ εἶπε «φίλο» (Ματθ. 26,50)...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ δρόμο, ν' ἀνεβῇ στὸ Γολγοθᾶ, καὶ προτοῦ ὁ Χριστὸς πῇ τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰωάν. 19,30), νὰ πέσῃ στὰ πόδια του καὶ νὰ πῇ· «*Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον*» (Ματθ. 27,4). Καὶ νά 'στε βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστός, ποὺ συγχώρησε τόσους ἁμαρτωλούς, ποὺ συγχώρησε τὸν Πέτρο, ποὺ συγχώρησε τοὺς σταυρωτάς του, θὰ συγχωροῦσε καὶ τὸν Ἰούδα.

Δὲν τὸ ἔκανε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἕνα κακὸ ἔπεσε στὸ χειρότερο. Ποιό εἶνε τὸ χειρότερο; Τὸ λέει ὁ Δάντης, τὸ λένε οἱ πατέρες, τὸ λένε οἱ διδάσκαλοι. Τὸ χειρότερο κακὸ ἀπ' ὅλα, τὸ χειρότερο δαιμόνιο, ὀνομάζεται ἀπελπισία! Ἐκεῖ τὸν ἔσπρωξε· στὸ λάκκο τῆς ἀπελπισίας. Τοῦ εἶπε· Πάει πιά, Ἰούδα, δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα σωτηρία, ἀφοῦ πρόδωσες τὸ διδάσκαλο...

Καὶ κατόπιν τί ἔκανε; Ἀποτέλεσμα τῆς ἀπελπισίας εἶνε ἡ αὐτοκτονία. Αὐτοκτόνησε! Πῆρε σχοινὶ καὶ κρεμάστηκε. Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα, ἀδελφοί μου. Φρικτό.

Τὸ δίδαγμα ποιό εἶνε; Νὰ προσέχουμε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ποτέ μὰ ποτέ, ποτέ μὰ ποτέ, ποτέ μὰ ποτέ, δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπελπισθῇ. Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ ποῦ ν' ἀκουμπήσῃ ἐδῶ στὴ γῆ, ἐκεῖ ψηλὰ εἶνε ὁ Θεός· πῶς μπορεῖ νὰ ἀπελπισθῇ;

* * *

Ἀπόψε λοιπὸν ὁ Ἰούδας, μὲ τὸ πάθημά του, ἔγινε διδάσκαλός μας. Γι' αὐτὸ τὸν προβάλλει ἡ Ἐκκλησία καὶ μᾶς διδάσκει, πρῶτον μὲν νὰ προσέχουμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Δεύτερον, ὅτι δὲν ὑπάρχει πάθος χειρότερο ἀπὸ τὴ φιλαργυρία. Τρίτον, ὁσαδήποτε ἁμαρτήματα καὶ ἂν ἔχουμε, νὰ μὴν ἀπελπισθοῦμε. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς κλείνει μέσα του ἕναν Ἰούδα καὶ σὲ ὡρισμένες στιγμὲς προδίδουμε τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ νὰ πέφτουμε στὰ πόδια του καὶ νὰ λέμε τὸ Ἥμαρτον. Καὶ τότε ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ὠκεανὸς ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, θὰ μᾶς δώσῃ τὴ συγχώρησι.

Εἴθε ὅλοι μας νὰ συναισθανθοῦμε τὸ θεῖο δρᾶμα καὶ νὰ σπεύσουμε κοντὰ στὸ Χριστὸ ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ, γιὰ νὰ ἑορτάσουμε τὴν ἔνδοξο ἀνάστασί του. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις: ναὸς Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης 4-5-1983. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 11-4-2001.